

MAGYAR TAVASZ

*A szellő künn már babusgatva hussan,
s itt vagyunk a sugaras márciusban —
valamikor így kezdtem volna verset
én a tavaszról naivul. Ma nyersebb*

*lenne a szóm, ha tudnék összeszedni
strófát még róla. Kár is emlegetni:
már külön a mienket: semmi értelem
sincs benne. Szomszédunkban a történelem*

*dübörög diadallal, s mi a sorsot
lessük tétlenül: meglenni hogy olcsóbb,
s dolgunkat másra bizzuk. Elszalasztjuk
ezt az üzenetet is. Elhalasztjuk*

*a tettet. Mit súg a tavaszi szél?
Nem érdekel már minket. A veszély
rémit, hogy úgy neszezve, mint a tolvaj
sompolygunk megijedt s bágyadt mosollyal.*

*Ki tudja? Mert az elmúlt tavasz óta
nincs márciusunk: a hajdani nóta
úgy hangzik szánkon, mint rozsdás, avult lemez.
A lélek hol van? Elsorvadt. Nem ez*

*a márciusi szó ma: szavalat,
amelynek frázisánál a falat
sikkad el szánkból, végső éltető.
Vágyunk kevés, s mind-mind elérhető,*

*járunk, de már sorvaszt a méreg
belülről: fánkat ledönti a féreg.
Már nem merünk többé egészen élni,
csókolni, tenni, hangosan beszélni,*

*csak félig hajtjuk ki a poharat:
amennyi nekünk más után maradt,
a rezdülő falevél is megingat, —
s föld is kidobja gyáva csontjainkat!*